

2021. С. 408–413. URL: https://www.researchgate.net/publication/351864191_Application_of_Artificial_Intelligence_in_The_Business
4. GigaCloud. Джон Маккарті – «батько» штучного інтелекту та хмарних обчислень. URL: <https://gigacloud.ua/blog/navchannja/dzhon-makkarti-batko-shtuchnogo-intelektu-ta-hmarnih-obchislen>
 5. Sydorchuk Y. M. Philosophical and Legal Problems of Artificial Intelligence Use. *Law and Society*. 2017. No 3. Part 2. P. 16–19. URL: http://pravoisuspilstvo.org.ua/archive/2017/3_2017/part_2/6.pdf
 6. Ostrovska G., Ostrovsky O. Use of artificial intelligence in industry: industry and solutions (2021, 997 p.) URL: <https://sci-conf.com.ua/wp-content/uploads/2021/10/TOPICAL-ISSUES-OF-MODERN-SCIENCE-SOCIETY-AND-EDUCATION-3-5.10.21.pdf>
 7. Шапаренко О. В. AI in teaching languages: perspectives and challenges. *Світ наукових досліджень: матеріали Міжнар. мультидисциплінарної наукової інтернет-конф.* Вип. 26. Тернопіль, Україна – Ополе, Польща. URL: <https://www.economy-confer.com.ua/full-article/5274/>
 8. Zhong Y. X. A cognitive approach and AI research. 2006 5th IEEE International Conference on Cognitive Informatics, Vol. 1. 2006. P. 90–100. URL: <https://ieeexplore.ieee.org/document>

Катерина Скрильова

ІНКЛЮЗИВНА ОСВІТА ЯК ОСВІТНЯ ПАРАДИГМА РОЗВИТКУ ДЕМОКРАТИЧНОГО СУСПІЛЬСТВА

Стратегічною метою вітчизняної освітньої політики є підвищення якості освіти, яка має бути спрямованою на всебічний розвиток дитини. Вона пов'язана з розвитком інклюзивної освіти перевагами якої є забезпечення рівного доступу до освіти усього дитячого розмаїття. Нові підходи до вирішення нагальних проблем у навчанні і вихованні дітей з особливими освітніми потребами тісно пов'язані зі зміною концептуальної моделі освіти.

Інклюзивна освіта як освітня парадигма базується на цінностях дитячої багатоманітності, виключає дискримінацію та є головною ознакою демократичного суспільства. До основних функцій інклюзивної освіти належать: правова, виховна, освітня, економічна та соціалізація. Ось чому інклюзивна форма освіти передбачає впровадження різного спектру освітніх, правових, соціальних послуг для кращого забезпечення усього розмаїття дітей з особливими освітніми потребами.

Інклюзивна освіта вимагає від закладів дошкільної, загальної середньої освіти великих радикальних змін в їх політиці, культурі,

практичній діяльності. А це означає формування нової інклюзивної практики, яка враховує основні інклюзивні цінності, що впливають на структуру та зміст освітнього процесу.

Наукові дослідження із проблем інклюзивного навчання дітей з особливими освітніми потребами вбачають створення інклюзивного освітнього середовища, яке б враховувало їх особливі освітні потреби (труднощі) та можливості (О. Глоба, Л. Будяк, С. Єфімова, А. Колупаєва, І. Луценко, О. Мартинчук, Ю. Найда, Л. Савчук, Н. Софій, Т. Скрипник, О. Таранченко та ін.).

Наукові розвідки доводять, що для якісного інклюзивного навчання дітей з особливими освітніми потребами необхідно забезпечити належний комплексний підхід, який полягає у психолого-педагогічному супроводі кожної дитини з особливими освітніми потребами. Вчені вважають, що більшість дітей з особливими освітніми потребами не має достатніх умов для успішного особистісного розвитку нарівні з нормотиповими однолітками, хоча мають розумові здібності для цього [1].

Результати аналізу зарубіжної та вітчизняної наукової літератури, а також нормативно-правових документів, свідчать про те, що проблема інклюзивного навчання дітей з особливими освітніми потребами на сучасному розвитку вітчизняної освіти є надзвичайно актуальною.

Головною проблемою освітньої інклюзії є професійна підготовка та перепідготовка педагогічних кадрів до роботи в умовах інклюзивного навчання дітей з особливими освітніми потребами, створення якісного інклюзивного освітнього середовища. Ефективність інклюзивного освітнього середовища передбачає: наявність адаптованих навчальних програм, методів та форм навчання, матеріально-технічного забезпечення, співпрацю різнопрофільних фахівців під час психолого-педагогічного супроводу дітей з особливими освітніми потребами, залучення батьків та громадських ресурсів до організації освітнього процесу та надання підтримки в освітньому процесі дітям з особливими освітніми потребами, яка спрямована на подолання їх освітніх труднощів (потреб). Отже інклюзивна освіта – комплексний процес взаємодії усіх учасників освітнього процесу, які усвідомлюють переваги інклюзивного навчання дітей з особливими освітніми потребами [2].

Інклюзивне навчання передбачає участь в освітньому процесі закладів дошкільної, загальної середньої освіти асистента вихователя / асистента вчителя, асистента дитини, котрі забезпечують якісний психолого-педагогічний супровід дітям з особливими освітніми потребами [3].

Отже, розвиток інклюзивної освіти та впровадження інклюзивного навчання для усього дитячого розмаїття є наразі інноваційним проєктом демократичного суспільства України.

Список використаних джерел

1. Глоба О. П. Сучасні технології в системі надання корекційно-реабілітаційних послуг. *Збірник наукових праць. Серія педагогіка*. Львів: Львівський національний університет імені Івана Франка, 2016. Вип. 31. С. 399–408.
2. Основи інклюзивної освіти: навч.-метод. посіб. / за заг. ред. Колупаєвої А. А. Київ: А.С.К., 2012. 308 с.
3. Мартинчук О. В. Сутність поняття та зміст професійної компетентності фахівців у сфері інклюзивного навчання дітей з тяжкими порушеннями мовлення. *Збірник наукових праць. Серія 19. Корекційна педагогіка та спеціальна психологія*. Київ: НПУ ім. М. П. Драгоманова, 2015. С. 130–136.

Viktoriiia Slipenko

LANGUAGE EDUCATIONAL POLICY OF THE EUROPEAN UNION COUNTRIES: A BRIEF REVIEW

The need to use and apply foreign languages is growing every year. Knowledge of a foreign language is becoming a vital necessity not only in professional activities, the educational process and the labor market, but also in everyday life, because language has always been and remains an integral component of human culture. It is not for nothing that the Lisbon Conference in 2000 included language proficiency in the list of five “key competencies” and the European Parliament in December 2006 added foreign language proficiency to the expanded list of eight “key competencies” that people need to live a full life in society.

Foreign scholars have made a special contribution to the development of the European Union’s language policy: B. Havring, R. Bell, I. Savikienė, A. Sormunen and others. Among the Ukrainian researchers whose works are devoted to language issues, it is necessary to single out V. Horbatenko, O. Kalynovska, A. Korzh, V. Kulyk, O. Medvedev, L. Nagorna, V. Radchuk, and others. Certain aspects of the state language policy in Ukraine have been studied in the works of D. Arel, Y. Besteres, O. Medvedev, L. Nagorna, O. Tkachenko, E. Plakhuta, V. Radchuk, M. Strikha, S. Shulman, and others.

At the same time, the language education policy of the European Union, despite the considerable relevance of this issue, still remains insufficiently studied, in particular, the results of researchers in this area have not been generalized to obtain a systematic picture of the problem, as well as the implementation of European experience in Ukrainian society.

The linguistic situation in modern Europe is as follows: more than